

12 april 2026

Samuël gekregen en gegeven

1 Samuël 1:1-2:10

Thema: Hanna zoekt hulp bij God

Doel

De kinderen leren dat je ondanks tegenslagen moet blijven vertrouwen op God.

Toelichting

Hanna heeft het moeilijk. Ze wil zo graag een kindje, maar dat gebeurt maar niet. De andere vrouw van Elkana heeft wel kinderen en kwetst Hanna steeds weer. Hanna gaat met haar verdriet naar God. Ze stort haar hart uit bij God in het heiligdom van Silo. Ze bidt heel land, ze smeekt God om haar te helpen. Priester Eli ziet dat en beschuldigt haar ervan dronken te zijn.

Zelfs nu een priester haar niet begrijpt blijft Hanna op God hopen. Eli schrikt van wat hij verkeerd deed en belooft dat haar gebed verhoord zal worden. Blij gaat Hanna naar huis. Daar wordt Samuël geboren wordt. Ze dankt de HEER en doet wat ze Hem heeft beloofd. Samuël zal Gods knecht zijn, zijn leven lang.

Titel van het ONDERBOUW-verhaal: God geeft Hanna Samuël

Hanna is verdrietig. Ze heeft geen kindje, terwijl ze dat zo graag zou willen. Peninna plaagt haar heel gemeen: jij hebt geen baby en ik lekker wel. Toch blijft Hanna geloven dat God voor haar zorgt. In Gods huis bidt ze. Ze vraagt huilend aan God of Hij haar wil helpen. Eli ziet het en vindt dat huilen eerst raar. Maar hij merkt dat Hanna echt bidt. Dan wordt Hanna toch nog moeder, ze bedankt God op een bijzondere manier. Samuël gaat bij Eli aan het werk als hij wat groter is. Hij wordt priester.

Titel van het MIDDENBOUW-verhaal: Hanna zoekt Gods hulp, ondanks alles

Soms mislukt alles dat je doet. Heb je dat wel eens meegemaakt? Wat moet je dan doen? Volhouden en blijven proberen. Om hulp vragen, aan andere mensen, maar ook aan God. Hij wil altijd naar je luisteren.

Hanna zoekt hulp bij God. Ook als ze geen kindje krijgt. Ze bidt in Silo, lang en met veel tranen. Peninna pest haar voortdurend, priester Eli maakt een botte opmerking, maar Hanna blijft geloven dat ze haar zorgen met God moet en mag bespreken. Eli belooft haar dat God zal doen wat zij vraagt. Maar, heeft hij niet zomaar iets gezegd, omdat hij schrok dat Hanna zoveel van God verwachtte?

Hanna is blij; ze heeft antwoord gekregen. Een jaar later is ze moeder. Ze brengt de kleine Samuël bij Eli om priesterknecht te worden. Zo bedankt ze God.

Titel van het BOVENBOUW-verhaal:

Hoe vaak moet je om iets bidden, dat je graag wilt? Dat is een moeilijke vraag. Je weet namelijk niet of je krijgt wat je vraagt. De Bijbel leert ons: geef het niet te snel op. Bid tot God, vraag wat je wilt in het vertrouwen dat Hij je het goede wil geven. En hou dat vol, ook al word je daarin tegengewerkt.

Hanna houdt vol, ondanks de kwetsende opmerkingen van Peninna en de pijnlijke blunder van Eli, die denkt dat ze dronken is. Ze blijft jarenlang hopen op een kindje. Zou het nog gebeuren? Ze is blij met de belofte van Eli, dat haar gebed verhoord zal worden, maar heeft hij niet zomaar iets gezegd?

Samuël wordt geboren, haar hoop wordt werkelijkheid. Hanna is dankbaar. Ze kreeg Samuël van God en geeft hem aan God. Samuël wordt leerling en knecht in het heiligdom van Silo.

Extra bijbelgedeelte: Lucas 18:1-8

Een machteloze weduwe bleef vragen om hulp aan een onwillige rechter. Jezus zegt: God houdt van mensen. Houd vol om steeds tot Hem te bidden. Geloof in zijn macht en liefde voor jou.

Auteur: DW

Achtergrondinformatie

Bij het Bijbelgedeelte

De boeken van Samuël zijn genoemd naar de menselijke hoofdpersoon (vooral in 1 Samuël) die niet de eigenlijke hoofdpersoon is. In zijn door God gegeven taak stond Samuël het volk Israël bij tijdens de overgang naar een nieuwe tijd: die van het menselijke koningschap dat met Saul begon. Samuël stond met één been nog in de tijd van de rechters (in vroegere vertalingen 'richters' genoemd; ik volg hier en verder de aanduiding van de NBV21). In zekere zin was hijzelf een rechter, ook al trok hij niet zoals Gideon en Simson ten strijde (1 Sam. 7:6, 16-17). Hij was ook een profeet (1 Sam. 3:20), die Gods boodschap doorgaf aan heel het volk en aan mensen die voor een specifieke taak waren bestemd (Saul, David). In 2 Samuël wordt Samuëls profetische rol overgenomen door Natan (tijdens het koningschap van David).

Zoals bij meer groten in Gods Koninkrijk (vgl. Mozes en Jezus), vond de geboorte van Samuël niet zomaar plaats. Er hoort een bijzondere geschiedenis bij. Net als bij vergelijkbare geschiedenissen (vgl. Isaak, Jakob, Johannes de Doper) was zijn moeder onvruchtbaar. Dat een mens die een nieuwe tijd voor Gods volk mag inluiden wordt geboren tegen die achtergrond, benadrukt dat God aan het werk is. Hij geeft vruchtbaarheid en nieuw leven. Dat mag Israël ook hopen van het kind dat is geboren.

1 Samuël 1 verplaatst ons naar de donkere nadagen van de tijd van de rechters. Israël lijdt zwaar onder de veldtochten van de Filistijnen. Blijkens het vervolg (vanaf hoofdstuk 2:12) bevindt ook het godsdienstige leven zich op een bedenkelijk peil. In dit eerste hoofdstuk is daar nog niet veel van te merken. Wel horen we over het bittere verdriet van de kinderloze Hanna, een van de twee vrouwen van Elkana. Ongewenste kinderloosheid is een – vaak in stilte gedragen – leed in alle tijden. In het oude Israël werd dit leed nog versterkt door de gedachte dat jouw familie geen plek zou hebben in de toekomst van Gods volk. Hanna's last wordt versterkt door de pesterijen van Peninna, de vrouw van Elkana die wel kinderen heeft. Ondertussen lezen we dat Elkana Hanna voortrekt. Ze krijgt het mooiste stuk vlees (vers 5) en hij verklaart haar zijn liefde op bijzondere wijze (vers 8). Dit 'voortrekken' van Hanna door Elkana doet ons Peninna's gedrag beter begrijpen. Hoe gemeen het ook is (in vers 6 wordt ze 'rivale' genoemd, met de ondertoon van 'vijandschap'), ook zij lijdt en ze komt tekort in dit door innerlijke pijn verscheurde gezin.

Vanaf vers 3 bevindt de familie zich in het heiligdom in de stad Silo, om God offers te brengen. Deze blijk van dankbaarheid en toewijding is volgens de omschrijving voor Elkana een jaarlijkse gewoonte, inclusief de bijbehorende gemeenschapsmaaltijd. Nadat een deel van het vlees als dankoffer aan God is gewijd en ook de priesters een deel hebben gekregen, eet de familie de rest van het vlees tijdens een offermaaltijd. Evenals bij ons Avondmaal (daar geconcentreerd op het offer van onze Heer Jezus Christus) staan de verbondenheid met God en elkaar centraal. Des te triester zijn de ijzige sfeer en de verstoorde verhoudingen die in deze familie overheersen. Extra wrang (en helaas niet beperkt tot die tijd) is het als mensen elkaar vernederen en treiteren op plekken waar gedeeld moet worden en onderlinge blijdschap zou moeten worden ervaren.

Vanaf vers 9 lezen we dat Hanna na afloop van de maaltijd gaat bidden. Het staat er heel eenvoudig, maar op het gebed gaan ook hier de dingen kantelen. Hanna stort haar ellende uit voor God. Nederig smeekt ze om zijn ontferming. Tegelijk vraagt ze vrijmoedig wat ze zo diep wenst. Zo mogen we dus bidden. Bijzonder, maar passend in de context van die tijd, klinkt de belofte van het wijden van deze zoon aan God. Deze belofte doet denken aan het zog. 'nazireeërschap' in Numeri 6. Het laten groeien van het haar (vgl. Simson) was daarvan een uiterlijk zichtbaar teken. Hoezeer als concrete gewoonte verbonden met die tijd, is de achterliggende geloofshouding een voorbeeld voor alle tijden. Hanna bidt niet maar voor zichzelf om een kind; ze verbindt het leven van het gevraagde kind – en daarmee ook van zichzelf – bij voorbaat met Gods Koninkrijk en de weg die de HEER daartoe met dit kind wil gaan.

De mooie passage over de biddende Hanna wordt vanaf vers 12 gevolgd door een veel minder mooi vervolg. Hoewel goed bedoeld, komt de al oude priester Eli, zittend op zijn bankje bij de ingang, er wel heel cru tussen. Het in stilte bidden van Hanna was in die tijd ongebruikelijk en deed Eli vermoeden dat ze dronken was. Hoe ontactisch is zijn ingrijpen (ook dit soort dingen komen helaas nog steeds voor). Na Hanna's verweer in de verzen 15-16 – klinkt de zegenbelofte uit Eli's mond in vers 17 enigszins als 'goedmakertje'. Tegelijk heeft het betekenis als de hoogste priester (hoewel niet specifiek als 'hogepriester aangeduid; vgl. vers 3) uitsprekt dat God zal doen wat Hanna heeft gevraagd. Mooi is het vertrouwen en de stille vreugde die Hanna op dit moment vervullen. Volgens vers 18 is haar droefheid verdwenen (al voor de zichtbare verhooring van het gebed dus). Wat het gebed vermag!

De verzen 19-20 vertellen hoe – na een 'ochtendgebed' - het gezin van Elkana huiswaarts keert. Ongeveer een jaar later wordt de gevraagde zoon van Hanna geboren. Hij krijgt de passende naam Samuël ('het door God verhoorde'). De 'tussenverzen' 21-23 melden dat Hanna heel bewust de jaarlijkse offerfeesten overslaat om de kleine Samuël te verzorgen en te voeden. Maar als de periode van de borstvoeding voorbij is (zie bij 'vers voor vers') brengt ze haar zoon naar het heiligdom.

Ook voor priester Eli moet het een bijzonder moment zijn als die vrouw van zijn mislukte pastorale actie (dat is hij vast nog niet vergeten ...) opnieuw voor hem staat (vers 24-28). Nu samen met het kind waarom zij God had gebeden en waarover Eli zelf Gods verhoring had toegezegd. Mooi en diep zijn Hanna's woorden over Samuëls levenslange wijding aan de dienst van God. Waarop Samuël zich neerbuigt en zichzelf daarmee als het ware voorstelt en toevertrouwt aan God. Terecht heeft de NBV21 dit vers (1:28b) gecorrigeerd ten opzichte van de NBV 2004, waar Eli als onderwerp werd genoemd *NB: in de grondtekst staat geen naam genoemd, vandaar de verwarring.*

Ook Hanna gaat wederom bidden. Wat volgt is een rijk dankgebed vol geloofservaring (2:1-10). Opvallend zijn de scherpe contrasten tussen diepe vernedering en rijke verhoging. Daarbij is God degene die de zaken omkeert en die recht doet. Vele eeuwen later zal een andere vrouw een lied zingen dat veel op Hanna's lofzang lijkt. Het is het meisje Maria uit Nazaret, dat de moeder mag worden van Jezus, nog zo veel meer rechter en profeet tot redding van Gods volk (Lucas 1:46-55).

Vers voor vers

- Vs. 1 'In Rama in de streek Suf, in het bergland van Efraïm': Rama lag op de grens van de stammen Efraïm en Benjamin. Andere vertalingen hebben (zo staat er letterlijk) Ramathaïm-Zofiem, een onduidelijke en onbekende benaming, waarvan het eerste deel zo iets betekent als 'twee hoogten'. Dat zou een aanwijzing kunnen zijn voor de afgodendienst die in deze tijd veelvuldig in Israël voorkwam.
- Vs. 3 Elke jaar ging deze man vanuit zijn woonplaats naar Silo ...': Het heiligdom in Silo was in de tijd van de rechters het middelpunt van Israëls godsdienst. De tabernakel was daar opgericht (Joz. 18:1). Uit volgende hoofdstukken krijgen we de indruk dat de tent op z'n minst was aangevuld met (of ook vervangen door?) een gebouw of om-muring (Eli zit voor de poortdeur; de jonge Samuël had als taak de deuren van het heiligdom te openen). Volgens de voorschriften zouden de Israëlieten driemaal per jaar een feest voor de HEER moeten vieren: Pesach (Pasen); het Wekenfeest (Pinksteren) in het voorjaar, en het Loofhuttenfeest in het najaar (vgl. Deut. 16:16). In de praktijk was dit kennelijk teruggebracht tot een enkele jaarlijkse gang naar het heiligdom om offers te brengen. Een teken aan de wand...
- Vs. 11 'HEER van de hemelse machten': Voor het eerst klinkt hier in de Bijbel deze aanduiding voor Gods alomvattende majesteit. Daarna volgt het nog 280 keer. Wat een belijdenis spreekt Hanna daarmee uit. Vertrouwen ook dat deze God kan doen wat zij vraagt en dat ze er hoe dan ook goed aan doet zich toe te vertrouwen aan zijn macht.
- Vs. 22 'Pas als het kind van de borst is ...': Moeders gaven hun kinderen wel tot vier jaar de borst. Geleidelijk aan werd het kind daarvan onttrokken ('gespeend'). Samuël was dus ongeveer vier/vijf jaar oud toen Hanna hem naar Eli bracht. Let op het grote vertrouwen dat Elkana, die de jongen al eerder wilde brengen, ook hier hecht aan het inzicht van zijn vrouw Hanna (vers 23).

Vraag

- Herken je de spanningen in het gezin van Elkana, bij jouzelf of in je omgeving? Wat kan ons geloof daarin betekenen? En wat kunnen we als gelovigen daarin voor elkaar betekenen?

Auteur: WMB

Liederen

Psalm 146:1, 3, 4 en 5

Lied 152

(=Gezang 9 LvdK)

Lied 738

'k Stel mijn vertrouwen

Hemelhoog 338

Hij is de Rots

Hemelhoog 340

Een steen op het graf

Op Toonhoogte 428

Jezus is

Hemelhoog 348

Weet je dat de lente komt?

Hemelhoog 207

Auteur: PZ

God zorgt voor Hanna

Van dit verhaal is een schetsbordverhaal gemaakt
Dit is tekenen of schilderen terwijl je vertelt.
Dit kan heel eenvoudig aan de hand van de volgende
aanwijzingen.
De kinderen vinden het prachtig!
Natuurlijk kunt u het ook gewoon vertellen.

Benodigheden

- een stuk behangpapier
- verschillende kleuren waterverf uit een tubetje/fles
- penselen
- óf een tekenbord en verschillende kleuren krijtjes

Van tevoren een gedeelte van de tekening maken | zie
voorbeeld 1

Op **voorbeeld 2** zie je wat je erbij tekent terwijl je ver-
telt; dit wordt in het verhaal aangegeven met de cursief
gedrukte gedeelten tussen haakjes.

Je kunt zelf kijken welke kleuren je gebruikt. Zorg dat
alles van tevoren klaarligt, dat je er goed bij kan en de
kinderen het goed kunnen zien.

Sta er niet voor als je tekent, maar probeer wat aan de
zijkant te staan.

De tekeningen zijn eenvoudig, het is immers een
schetsbord verhaal.

Let erop dat je *éérst het stukje erbij tekent*
en *dán pas vertelt wat het is*.

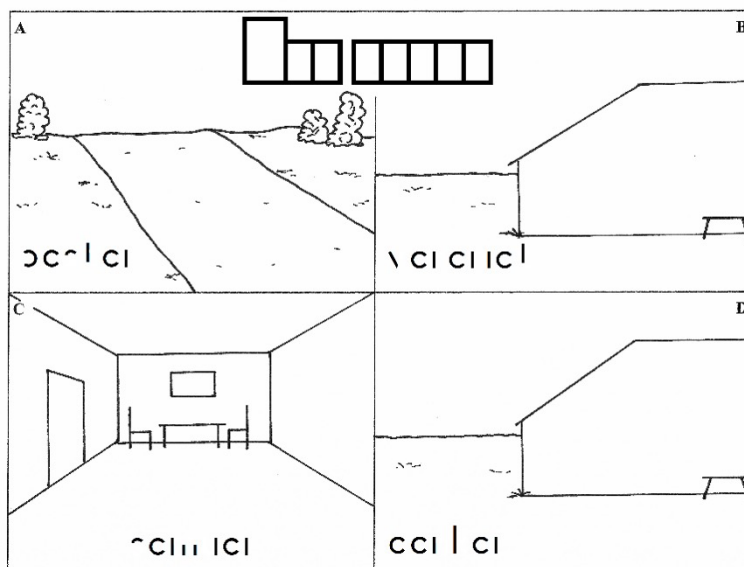
Vaak reageren de kinderen er al op als
ze zien wat het wordt. Je krijgt dan leuke
interactie.

- Het woord 'God zorgt' is gemaakt van zgn.
'ladderletters'.
- Van tevoren schilder/teken je een gele balk met
daarin, met rode verf/krijt, de lijnen van de vakken.
- De ladderletters maak je tijdens het verhaal af met
rode verf/krijt.
- Eventueel kun je met dunne potloodlijntjes van tevo-
ren aangeven waar de strepen van de letters moeten
komen.

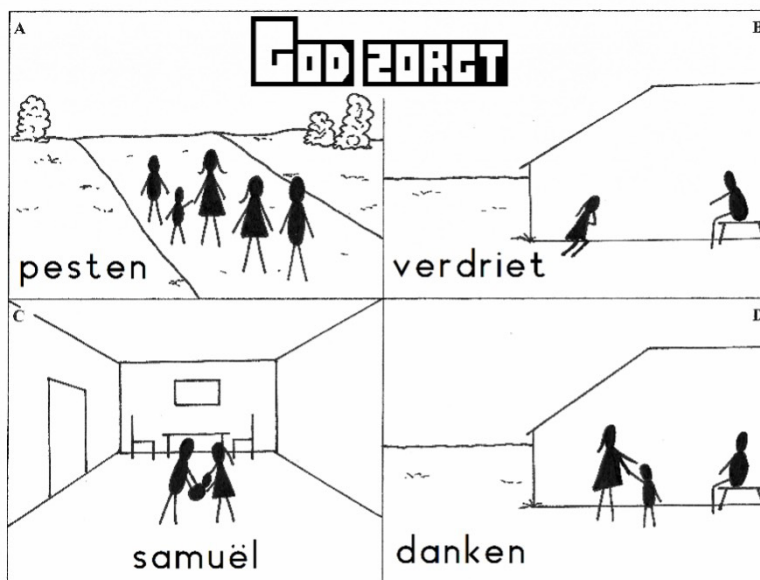
Gebruik 5 verschillende kleuren voor de personen uit
dit verhaal.

Eén voor: Elkana, Hanna, Peninna en haar kinderen,
Eli, Samuël.

Voorbeeld 1

Voorbeeld 2

Inleiding

Laat de bijbel zien en vertel de kinderen dat ze gaan luisteren naar een verhaal uit de Bijbel. Een verhaal uit het Oude Testament. Laat de bladzijde zien waarop je dit kun lezen.

A

Het is druk op de weg. Er lopen veel mensen. Ze zijn op weg naar Silo, naar de tabernakel, het huis van God. Ook (*teken Elkana*) Elkana gaat ernaartoe. Samen met zijn vrouw (*teken Hanna*) Hanna. Elkana heeft nog een vrouw, (*teken Peninna en de kinderen terwijl je verder vertelt*) Peninna heet zij. Ze hebben een paar kinderen. Die mogen ook mee. Elk jaar gaan ze naar Silo om een offer te brengen voor de Here God. Maar het is niet zo gezellig als ze op reis zijn. Peninna plaagt Hanna altijd. Peninna weet dat Elkana meer van Hanna houdt dan van haar. Peninna is jaloers op Hanna. Maar Peninna heeft kinderen en Hanna niet. Daar gaat Peninna Hanna mee plagen. 'Jij hebt lekker geen kinderen, en ik wel!' Hanna vindt dat heel verdrietig. Ze wil ook zo graag een baby'tje. En Peninna blijft het maar zeggen en ze blijft maar lelijk tegen haar doen. Ze is aan het (*maak het woord 'pesten' af*) pesten. Hanna moet daar van huilen. Ook als ze in Silo zijn. Hanna kan er helemaal niet van eten. Zo erg vindt ze het dat ze geen kindje heeft en dat Peninna haar daarmee pest.

B

Na het eten gaat Hanna alleen naar de tabernakel. (*teken Hanna*) Ze valt op haar knieën. Wat moet ze huilen. Ze begint te bidden, te praten met de Here God. Je ziet alleen haar mond bewegen. Ze praat zachtjes in haar hoofd. Maar God hoort haar wel. God ziet haar (*maak het woord 'verdriet' af*) verdriet. Hanna vertelt God dat ze zo verdrietig is omdat ze geen kindje heeft. Bij de ingang zit (*teken Eli*) Eli. Hij is de priester en werkt in de tabernakel. Hmm, denkt hij, Wat is dat nou? Waarom doet die vrouw zo raar? Ze bidt, maar je hoort haar helemaal niet praten. Misschien heeft ze wel te veel wijn gedronken! Misschien is ze wel dronken! Boos zegt hij tegen Hanna: 'Hoe durf je hier in de tabernakel te komen terwijl je donken bent. Ga naar huis!' Hanna schrikt: 'Maar ik ben helemaal niet dronken, meneer. Ik ben heel verdrietig en heb alles tegen de Here God verteld.' 'Als dat zo is', zegt Eli, 'dan zal de Here God naar je luisteren en doen wat je Hem gevraagd hebt.' Hanna staat op en gaat terug naar Elkana. Ze is niet meer zo verdrietig. Ze gelooft wat Eli zegt. Ze gelooft dat God voor haar zal zorgen.

C

De volgende dag gaan ze weer naar huis. En de Here God vergeet (*teken Hanna*) Hanna niet. Na een tijdje merkt Hanna dat haar buik dikker en dikker wordt. Er groeit een kindje in. (*teken Elkana*) Elkana is ook heel blij dat Hanna nu eindelijk een kindje krijgt. Na negen maanden wordt het kindje eindelijk geboren. Het is een (*teken de baby*) jongetje. Wat is Hanna blij met haar kleine kindje. Ze noemt hem (*maak het woord 'Samuël' af*) Samuël. Hanna zorgt goed voor de kleine Samuël. Als Elkana met Peninna weer naar de tabernakel in Silo gaan blijft Hanna thuis. Samuël is nog te klein om mee te gaan.

D

Maar als Samuël een jaar of 4 is neemt Hanna hem wel mee naar het feest in Silo. Ze gaat een offer brengen voor de Here God. En (*teken Hanna*) Hanna gaat nog iets meer doen. Ze neemt de kleine (*teken Samuël*) Samuël mee naar de tabernakel. Bij de ingang zit (*teken Eli*) Eli, de priester. 'Meneer', zegt Hanna, 'weet u nog wie ik ben? Ik ben de vrouw die hier zo moest huilen toen ik ging bidden. Ik heb de Here God toen om een kindje gevraagd. En kijk eens... dit is het kindje dat ik van God gekregen heb. Dit is Samuël. De Here God heeft mijn gebed verhoord! Daarom wil ik graag dat Samuël een knechtje van de Here God wordt. Ik wil vragen of hij bij u in de tabernakel mag werken.' Eli vindt het goed. De kleine Samuël mag bij hem in de tabernakel blijven. Wat is Hanna blij. Ze kan de Here God alleen maar (*maak het woord 'danken' af*) danken. Danken omdat Hij zoveel van haar en van Samuël houdt! Ze is zo blij en weet het heel zeker: (*maak het ladderwoord 'God zorgt' af*) God zorgt. God zorgt voor Samuël en God zorgt voor haar. Wat houdt ze veel van de Here God en wat houdt God veel van Hanna.

Auteur: EZD

Hanna blijft hopen ondanks alles

Inleiding

Ga een gesprekje aan met de kinderen.

- Soms mislukken de dingen die je doet. Dan kun je boos en verdrietig worden. Op jezelf en op anderen.
- Misschien wil je iets heel graag, maar het gebeurt niet. Wat anderen wensen krijgen ze, maar bij jou gebeurt het niet.
Bijvoorbeeld Suzanne: ze is verhuisd, maar heeft nog steeds geen vriendinnen op haar nieuwe school. Daarom voelt ze zich al heel lang alleen.
Of zoals Bram: hij wil heel graag op voetbal, maar zijn ouders hebben daar geen geld voor.
Of zoals Janita: ze doet zo haar best met rekenen, maar het lukt haar echt niet om de tafels te leren. Ze voelt zich zo dom.
- Kunnen jullie zelf voorbeelden noemen? Misschien kun je als leider zelf een voorbeeld geven van vroeger of nu.
Wat doe je in zo'n geval?

Bijbelverhaal

In het stadje Rama staat een mooi huis. Daar woont Elkana, een rijke man. Hij heeft twee vrouwen, Hanna en Peninna. In die tijd kwam het vaker voor dat een man tegelijk met twee vrouwen getrouwd was.

Hanna zit lekker in de schaduw van hun huis. Ze is kleren aan het naaien. Ondertussen kijkt ze naar de kinderen die voor het huis aan het spelen zijn. Ze rennen achter elkaar aan; ze joelen en lachen. Wat hebben ze het naar hun zin. Hanna doet haar ogen dicht. Ze droomt dat het háár kinderen zijn die daar spelen. Wat zou dat geweldig zijn.

Dan hoort ze een meisje gillen. Jochan heeft zijn kleine zusje bij haar haren gepakt en trekt er hard aan. 'Au!', gilt Tirza, 'niet doen!' Hanna staat op. 'Hou daar mee op, Jochan!', zegt ze. Op hetzelfde moment komt Peninna naar buiten. Ze zegt: 'Hanna, bemoei je er niet mee, het zijn mijn kinderen, niet de jouwe. Ik weet beter dan jij hoe je met kinderen omgaat.'

Moeder Peninna troost Thirza en waarschuwt Jochan. Dan loopt ze zonder nog iets tegen Hanna te zeggen weer naar binnen. Hanna voelt de tranen in haar ogen prikken. 'Ik wil alleen maar helpen, maar het is nooit goed. Zo gaat het nu altijd; steeds weer die kwetsende manier van praten. 'Hanna voelt zich zo alleen. Waarom heeft zij geen kinderen gekregen? Ze wil het al zo lang en zo graag. Al jaren is ze getrouwd met de lieve Elkana, maar zij krijgen samen geen kinderen. Terwijl Elkana en Peninna ouders zijn van veel kinderen.

Een paar weken later gaat heel Elkana's familie op weg naar Silo, om naar de tent van God te gaan. Elk jaar doen ze dat. Ze brengen daar een offer aan God, om Hem te eren. Een lekker stuk vlees van het offerdier krijgen ze terug van de priesters. Dat eten ze bij de tent van God, samen. Elkana, Peninna en haar kinderen en Hanna. Zo danken ze God voor alles wat Hij geeft en laten ze aan

God zien dat ze Hem willen dienen. Peninna zit bij de maaltijd vlakbij Hanna, tussen haar kinderen in. Ze fluistert zachtjes, zodat Elkana het niet kan horen: 'God moet wel veel van mij houden, hè. Als je al die mooie kinderen van mij ziet. Ik denk dat de HEER jou vergeten is...' Wat kan die Peninna pesten! Wat gemeen is dat, vind je niet?

Hanna slikt haar tranen weg, elk jaar gaat het zo, Peninna treitert haar zoveel ze kan.

'Kijk eens Hanna,' zegt Elkana, 'dit stuk vlees is voor jou.' Het lekkerste stuk vlees is voor Hanna, want Elkana houdt veel van haar. Hij ziet haar verdriet wel. 'Ach Hanna, ik hou van jou. Zo ontzettend veel! Dat is toch meer waard dan tien kinderen!' Hanna knikt zachtjes, maar buigt haar hoofd. Ook al heeft ze het lekkerste stuk vlees gekregen, zij had liever een baby in haar armen gehad. Ze hoort Peninna zachtjes lachen. Ze krijgt geen hap meer door haar keel.

Na de maaltijd loopt Hanna weg, naar de tent van God. Bij de ingang van de tent zit de oude priester Eli op een bankje. Vlak bij hem knielt ze neer, alleen, heerlijk rustig. De tranen stromen over haar wangen, maar niemand kan dat zien. Hanna bidt. Met wie kun je beter praten dan met God, als je je zo ellendig voelt? Hanna's lippen bewegen wel, maar geen mens hoort wat ze zegt. 'HEER, machtige God, denk alstublieft aan mij. U vergeet mij toch niet uw liefde te geven? Zie mijn verdriet en mijn tranen. Wilt U mij alstublieft een zoon geven? Ik zal die zoon aan U teruggeven, zijn leven zal van U zijn. Als teken zullen zijn haren nooit worden afgeschoren.' Iedere keer weer bidt ze tot God met deze woorden.

De priester Eli ziet Hanna. Haar mond beweegt, maar hij hoort haar niet praten. Eli wordt boos. Die vrouw lijkt wel dronken. Wat doet ze hier?

'Ga je hier nog lang mee door? Als je te veel wijn hebt gedronken, moet je naar huis gaan' Hanna schrikt: 'Nee, nee, ik ben niet dronken, ik ben heel verdrietig. Ik heb al mijn zorgen aan de HEER verteld. Denk alstublieft niet dat ik een slechte vrouw ben.' 'Ga dan in vrede', zegt Eli geschrokken, 'de God van Israël zal je geven wat je Hem hebt gevraagd.'

Hanna staat op. Ze veegt haar tranen af en glimlacht. 'Dankuwel, priester Eli. Wat bent u vriendelijk voor mij!' Ze gaat terug naar haar gezin. Priester Eli heeft haar een belofte van God gegeven. Daar vertrouwt ze op!

Het jaar erna gaat Hanna niet mee naar Silo om een offer te brengen. Ze moet voor haar zoontje zorgen, die dat jaar geboren is. God heeft haar gebed verhoord! Daarom noemt ze hem Samuël. Dat betekent: Ik heb hem aan de HEER gevraagd.

Een paar jaar later neemt ze Samuël wel mee naar Silo.

Ze heeft God een belofte gedaan. Samuël hoort bij God. En waar kan hij dan beter zijn dan dichtbij Gods tent? Hanna brengt Samuël naar Eli.

'Dag priester Eli. Kent u mij nog? Ik ben die vrouw die hier gebeden heeft om een zoon. De HEER heeft mij die gegeven. Nu geef ik hem terug aan de HEER, Samuël zal zijn hele leven een knecht van God zijn. Dan knielen ze samen voor het altaar van God.

Hanna zingt een prachtig lied voor God. 'Mijn hart juicht,' zingt ze, 'dankzij de HEER! Ik ben sterk want Hij is bij mij!' Na de offermaaltijd gaat Hanna naar huis, Samuël blijft bij Eli wonen.

Eli leert hem hoe hij in het heiligdom kan werken.

Afsluiting

- Wat doet Hanna als ze verdrietig is? Wat kunnen wij van Hanna leren?

Je verdriet en zorgen bij God brengen, vertrouwen en geduld hebben.

Mooi om dat ook als afsluiting daadwerkelijk met de kinderen te doen.

Auteur: RvO

Hopen tegen de klippen op

Ken je die uitdrukking?
Wat zijn klippen eigenlijk?
Klippen zijn rotsen die boven de zee uitsteken. Zij vormen grote obstakels voor de schepen.
Bijna onmogelijk om er zonder problemen omheen te varen.
Daar komt die uitdrukking vandaan...

Hopen tegen de klippen op, bidden tegen de klippen op...
Doe jij dat ook weleens een tijdje?
Bidden om iets dat je graag wil? En het gebeurt maar niet?
Hoe lang moet je er dan mee doorgaan? Je wil toch ook niet gaan 'zeuren' om iets.
Want wordt God het dan niet zat? Je ouders vinden tenminste wel dat je op een gegeven moment moet ophouden over iets wat jij graag wil en wat zij niet goed voor je vinden.
Van God mag je wel volhouden hoor, met bidden om iets.
Als je maar wel vertrouwt dat
Hij je zal geven wat goed voor je is. Misschien ga je dat op een moment wel voelen. Zo kan dat werken en dan begrijp je het wel en leg je je er bij neer. En soms wordt je gebed later toch nog verhoord, als je het helemaal niet meer verwacht!

Bijbelverhaal

Hanna is getrouwd met Elkana. Elkana houdt heel veel van haar. Toen ze trouwden hoopten ze dat ze kinderen zouden krijgen, een gezin, jongens en meisjes. Hanna heeft zoveel liefde in zich. Liefde, die ze aan haar kinderen wil doorgeven.
Maar...Hanna wordt niet zwanger, elke keer krijgt ze die teleurstelling te verwerken.

Elkana vindt het ook verdrietig. Maar Elkana heeft nog een vrouw. Dat was de gewoonte in die tijd, je kon met meer vrouwen getrouwd zijn. Zijn andere vrouw heet Peninna.
Hanna en Peninna mogen elkaar niet. Peninna is jaloers, zij voelt dat Elkana meer van Hanna houdt. Maar zij heeft wel kinderen gekregen met Elkana. Nee, het botert niet echt tussen die twee vrouwen.

Eén keer per jaar gaat Elkana met zijn gezin op reis. Dan gaan ze naar Silo, de heilige stad in Israël waar gelovigen naar toe gaan om offers te brengen aan God.
Elkana slacht een dier als ze zijn aangekomen in Silo. Een deel van het vlees wordt als dankoffer aan God gebracht. De priesters krijgen ook een deel van het heerlijk gebraden vlees en dan is het tijd voor de gezamenlijke maaltijd, de offermaaltijd. Net als bij ons het avondmaal, symboliseert deze maaltijd het verbonden zijn met God. Een feestelijke maaltijd...zou je denken.
Maar dat is het voor Hanna niet, al heeft zij het mooiste stuk vlees gekregen van Elkana. Peninna zit haar de hele tijd al te treiteren, omdat Hanna geen kinderen heeft en zij wel!
Hanna zegt niet veel, heeft ook geen trek in eten. Zij zit stilletjes te huilen. Elkana ziet het wel en vraagt haar wat er aan de hand is. 'Ben je dan zo verdrietig omdat je geen kindje hebt? Ben ik niet meer waard voor je dan tien zonen?' Dat is wel lief van hem, maar Hanna weet dat Elkana dit niet kan begrijpen. Voor een vrouw is dat anders.

Na het eten loopt Hanna weg. Zij gaat naar het Heiligdom. Daar zit Eli, de priester, op een bankje bij de ingang. Hanna zoekt een plekje waar zij kan bidden. Zachtjes huilend vraagt ze aan God: 'Waarom krijg ik geen kindje? Ik smee U of U aan mij wil denken, ik ben zo verdrietig. Geef mij toch een zoon! Ja, als U dat doet, dan zal ik hem aan U teruggeven om U te dienen in uw Heiligdom!' Alleen haar lippen bewegen, zo zacht praat zij tegen God. Priester Eli zit al een poosje naar Hanna te kijken. Hij denkt dat zij dronken is, te veel wijn gedronken bij de maaltijd. Eli wil wel eens weten wat er aan de hand is met die vrouw en loopt naar haar toe. 'Wat is dat, gaat dit nog lang duren? Ga liever je roes uitslapen, volgens mij ben je dronken!' Hanna is geschrokken en kijkt Eli aan. 'Ik ben niet dronken, ik ben aan het bidden. Ik heb verdriet en heb aan God gevraagd of Hij mij een zoon wil schenken'. Eli voelt zich ongemakkelijk en zegt dan gauw: 'Ga dan maar in vrede weg, God zal je gebed verhoren'. Hanna voelt zich een stuk beter en gaat terug naar de familie. Ze heeft trek gekregen en kijkt of er nog een stukje vlees over is. Ja hoor, met smaak geniet zij nu toch nog van het lekkere vlees.
De volgende morgen gaan ze weer naar huis, nadat ze God gedankt hebben.

En dan gebeurt het dat Hanna zwanger wordt! Wat is zij blij! Zij wordt moeder, God heeft haar gebeden verhoord. Na al die jaren toch nog een kindje krijgen. Wat is God

goed voor haar.

Haar zoon wordt geboren en zij noemt hem Samuël. Dat betekent: 'Ik heb hem aan de Heer gevraagd'. Er breekt een tijd aan voor Hanna van groot geluk. Zij heeft een zoontje waar ze voor mag zorgen. Hij drinkt aan haar borst en zij wiegt hem in slaap. Ze zingt liedjes voor hem en leert hem praten. Hij leert lopen, zij vertelt hem over de geschiedenis van het volk Israël en over God. Zo bereidt Hanna Samuël voor op de tijd dat zij hem bij Eli gaat brengen om God te dienen.

Als Samuël vier jaar is gaat Hanna weer met Elkana mee als hij de jaarlijkse reis naar Silo maakt. Peninna gaat ook mee, maar het plagen is al lang afgelopen. Hanna is een sterke vrouw geworden. Zij gaat haar belofte aan God inlossen. Als zij in Silo aankomen brengen zij hun offer en samen met Elkana zoekt zij Eli op. 'Dag Eli, weet u nog wie ik ben? Ik ben die vrouw die zat te bidden in het Heiligdom toen U dacht dat ik dronken was. Hier is mijn zoon, God heeft mijn gebed verhoord. Wij brengen hem bij U om God te dienen, zoals ik in mijn gebed beloofd heb'.

Eli is ontroerd en knielt neer voor de Heer. En Hanna spreekt een loflied uit.

Zo neemt zij afscheid van Samuël. Wat zal zij hem missen! En ook Samuël zal haar en Elkana missen. Maar volgend jaar zien zij elkaar weer. Hanna slaat nu geen jaar meer over om naar Silo te gaan. Zij vertrouwt op God dat Hij voor haar jongen zal zorgen!

Afsluiting

Wat een verhaal, hè? Een waar gebeurd verhaal.

Bidden ... vragen aan God wat je graag wil.

God hoort je altijd ... verhoort je gebed op een manier die goed voor je is.

Ik ken een vrouw die ook zo graag een kindje wilde. Ook zij bad daar heel veel om.

Haar gebed werd verhoord...zij kreeg *drie* kinderen uit een ander land. Die kindjes mochten zij en haar man adopteren. Zij groeiden niet onder haar hart, maar in haar hart.

Zij is nu zelfs oma van vier kleinkinderen. Mooi hè?

Auteur: RvBvdB